

Svajonų
ROMANAI

Aistra

BARBARA DUNLOP
Įsimylėti bosą

2017 gegužė–birželis

GIKAGIEJAI

Knygute.lt

**Barbara Dunlop
(Barbara Danlop)**

İSİMYLËTİ BOSA

Romanas

Versta iš Barbara Dunlop, Seduced by the CEO,
2015

© Barbara Dunlop, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Giedrė Turan, vertimas iš anglų kalbos, 2017

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0211-8

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

Pirmas skyrius

Kalisa Smit nusimovė purvinas sodo pirštines ir ėmė trauktis atbula nuo Niubergų namo, šypsodamasi su pasitenkinimu ir pasididžiavimu. Užtruko visą mėnesį, bet naujoji veja tviskėjo kaip smaragdai po rugpjūčio saule. Už iškarpytų jos kraštų, gėlynuose, iškastuose šalia dviaukščio kolonijinio stiliaus namo sienų, buvo supilta šviežia juoda žemė. Viename erdvaus kiemo krašte buvo pasodinti visžaliai augalai ir nykštukiniai klevai, teikiantys šešėlį ir privatumą.

- Dekoratyvinės paprikos atrodo labai gražiai, - tarė Megana, ateidama keliuku nuo darbinio jų pikapo.

- Tai gudrybė, - paaiškino Kalisa.

Megana giliai įkvėpė.

- Tikiuosi, jiems ta gudrybė patiks.

- Geriau tegul patinka.

Niubergai ne patys mieliausi klientai pasaulyje, bet merginų darbas galiausiai buvo baigtas.

- Ar bent užsidirbome pinigų? - paklausė Megana.

- Tikiuosi, kad taip. Daug išleidome durpėms, bet nesamdėme darbininkų.

- Todėl didžiąją dalį darbo padarėme pačios.

- Gerai, kad mūsų algos nedidelės.

Megana nusišypsojo.

- Atrodo nuostabiai.

Kalisa pajudino skaudančius pečius. Jos blauzdos buvo įsitempusios, o raumenis skaudėjo nuo daugybės fizinio darbo dienų. Švietisioji darbo pusė buvo ta, kad nereikėjo lankytis sporto salėje ir ji turėjo galimybę dailiai įdegti.

- Padarysiu keletą nuotraukų mūsų interneto svetainei, - nusprendė ji.

Kalisa ir Megana įkūrė *Mozaikinį peizažą* mažiau nei prieš metus, vos baigusios studijas ir gavusios kraštovaizdžio projektavimo diplomus.

- Šią popietę sulaukėme dar trijų darbo pasiūlymų, - tarė Megana.

- Gal, prieš imdamosios naujo projekto, galime paskubomis pavakarieniauti?

Megana sukikeno.

- Kai tiek darbų, dar sugebi galvoti apie maistą?

- Vadink mane sumania asmenybe.
- Suvalgyčiau mėšainį.
- Beni, atvažiuojame!

Benio mėšainiai buvo nedidelis madingas restoranas, įsikūręs alėjoje šalia merginų atidarytos kraštovaizdžio kūrimo reikmenų parduotuvės, vakarinėje Čikagos dalyje. Seną ir erdvų sandėlį draugės išsinuomojo dėl dydžio ir palankios kainos. Estetika nelabai atitiko jų skonį, bet jos nudažė ir pašviesino viršuje įrengtą butą, pastatė ten dvi viengules lovas ir šiek tiek senų baldų.

Kalisa pasiėmė fotoaparataž nuo priekinės praktiško mėlyno darbinio pikapo sėdynės ir, vaikščiodama po kiemą, ėmė fotografuoti.

Tuo metu Megana surinko likusius įrankius ir sudėjo į dėžę. Tada atsisėdo ant bagažinės dangčio ir ėmė skaityti naujienas planšetėje.

- Ar interneto svetainėje yra naujų pasiūlymų? - paklausė Kalisa, fotografuodama plokštėmis klotą takelį, apsuptą baltų ir rožinių bijūnų. Fone matėsi namo veranda ir dvigubos pagrindinės durys, o saulė nuostabiai apšvietė gėles.

- Yra labai daug žmonių, ieškančių sodo priežiūros pa slaugų.

Megana ir Kalisa buvo kalbėjusios apie tai, kad prie savo verslo vizijos galėtų pridėti ir sodo priežiūros paslaugas. Jos nenorėjo į tai susikoncentruoti, bet, jei pasamdytų profesionalią darbuotojų komandą, galėtų uždirbti papildomų pinigų. Klientų skaičius pamažu augo, bet pelnas nebuvo didelis.

Kalisa darė paskutinius kadrus.

- Ką apie tai manai? - paklausė, eidama prie pikapo.

- Ar ką nors nuo manęs slepi? - Megana spoksojo į planšetės ekraną. Kalisa sustojo šalia.

- Apie ką?

Megana atsuko jai planšetę. Kalisa suėmė ją ir įsižiūrėjo.

Ji prisimerkė nuo ryškios saulės šviesos ir pamatė jaunųjų nuotrauką. Patrauklus vyras vilkėjo smokingą, o nuostabią nuotakos suknelę pabrėžė įspūdingai spalvinga rožių, tulpių ir levandų puokštė.

- Matai? - paklausė Megana.

- *Ferdinando* rožes? - Gėlės buvo nuostabios. Kalisa niekada nebuvo mačiusi tokio purpurinio atspalvio.

- Nuotaką!

- O kas dėl... - Ir tada Kalisa pamatė. Aps-
tulbusi atitraukė ranką.

- Tai tu.

- Ne aš. - Kalisa žiūrėjo į pribloškiamai pažįs-
tamą moters veidą. Bet juk tai negalėjo būti ji.

- Nuotrauka padirbtą? - paklausė.

- Ir aš taip pamaniau, - atsakė Megana. - Bet
jų yra daug daugiau. - Ji pasislinko, kad abi
matytų ekraną, ir ėmė rodyti kitas nuotraukas.

- Kas per velnias? - Kalisa perėmė planšetę.
- Ar tai pokštas? - Ji atsisuko į draugę. - Tu tai
padarei?

Megana atsistojo, kad geriau matytų.

- Radau jas prieš porą minučių.

Kalisa sustojo prie nuotraukos, kur jaunieji
pjaustė vestuvinį tortą.

- Įspūdingas, - įvertino Megana. - Septynių
aukštų.

- Akivaizdu, kad kitame gyvenime turiu daug
pinigų. - Kalisa įdėmiai apžiūrino kiekvieną
nuotakos pozą ir veido išraišką. - Gaila, kad
negaliu duoti mums paskolos.

Kalisa mėgino suvokti, iš kur galėjo būti pa-
imtas jos veido atvaizdas, spėdama, kad tai
buvo kažkoks internetinis žaidimas.

- Artėja mano gimtadienis, - balsu mąstė ji,

mėgindama sugalvoti, kas kitas, išskyrus Meganą, būtų paaukojęs tiek laiko, kad sukurtų jai tokią netikėtą dovaną.

- Dailus jaunikis, - tarė Megana.

Kalisa dar kartą pažiūrėjo į vyrą.

- Gana patrauklus.

- Čia parašyta, kad jis - Šeinas Kolbornas.

- Kodėl man šis vardas atrodo girdėtas?

- *Kolborno aviacija*, - perskaitė Megana, prisiminusi garsią, Čikagoje įsikūrusią įmonę.

- Vadinasi, tai padarė kažkas iš Čikagos.

- Bet tas vaikinys tikras. Jis yra *Kolborno aviacijos* savininkas.

- Oho, - susirūpino Kalisa. - Jam tai nepasirodys juokinga. Ar kiti gali matyti šį puslapį?

- Radau nuotraukas vakarinių naujienų svetainėje.

Kalisa dar labiau sutriko.

- Bet tai vieša svetainė...

Megana linktelėjo.

- Kodėl? Kaip? Turime priversti išimti tas nuotraukas.

- Manau, kad tai teisėta.

- Tai absurdiška.

- Atrodo, kad turi antrininkę.

- Nuotraukos netikros, - Kalisa apžiūrinėjo nuotakos veidą. - Neįmanoma, kad kas nors būtų toks panašus į mane.

Tai buvo pokštas. Tikriausiai buvo tokių jos nuotraukų, kurias kažkas pasisavino be jos žinios.

- Gal dalyvavai klonavimo eksperimente?

- Abejoju, kad žmonės buvo klonuojami, kai gimiau.

- Tikiuosi, kad tai nedaroma ir dabar, - vylėsi Megana. - Žinai, yra dar viena galimybė.

Kalisa laukė. Megana ir toliau tylėjo. Kalisa pakėlė akis.

- Kokia?

- Kad turi identišką dvyneę, - pasakė draugė. Kalisa papurtė galvą.

- Buvai įvaikinta.

- Buvau beveik metų, kai mane įvaikino. Mama būtų žinojusi apie seserį dvyneę. Ji būtų man pasakiusi.

Džilda Smit nebuvo labai smulkmeniška moteris. Ji mėgo cheresą ir prisiminimai apie ją nebuvo patys geriausi. Bet ji nebūtų galėjusi pamiršti, kad jos įvaikinta mergaitė turėjo dvyneę.

Megana pabrėžtinai pažiūrėjo į ekraną.

- Gal jus išskyrė?

- Kas galėjo tai padaryti? Ir kodėl būtų laikęs tai paslapyje?

- Čia parašyta, kad ji - Darsė Rivers. Dabar - Darsė Kolborn.

- Mano tikrasis vardas buvo Forpė.

- O pavardė - Smit. Tie, kas įvaikino Darsę, pakeitė ir jos vardą.

- Negali būti, - paprieštaravo Kalisa, nenorėdama pripažinti Meganos spėjimo logiškumo. - Tiesiog negali.

Megana gūžtelėjo pečiais, nebeturėdama ko pridurti.

Apžiūrinėjant moters nuotraukose veido bruožus, Kalisai spaudė krūtinę ir ėmė keistai mausti galūnes. Ji stengėsi suvokti naujieną.

Panašumas buvo per didelis, kad būtų atsitiktinis. Jei tai nebuvo sudėtingas nuotraukų padirbimo pokštas, buvo reali galimybė, kad ji turėjo slaptą dvynę.

- Turėtum jai paskambinti, - nusprendė Megana. - Gal ji gali suteikti mums paskolą.

- Netikiu, kad tai pasakei, - pasibaisėjo Kalisa.

- Ji ką tik ištekėjo už milijardieriaus.

- Na ir kas? - Kalisai visiškai nerūpėjo Kolbornų pinigai.

- Vos tave pamačiusi...

- Ji nepamatys manęs.

- Kodėl?

- Nes nebūsiu kaip tie žmonės.

- Tikrai? Kokie žmonės?

- Seniai prarasti giminaičiai, pasirodantys kaip tik tada, kai žmogus praturtėja.

- Neprivalai prašyti jos pinigų.

Kalisa neketino apsikvailinti.

- Nesvarbu, prašysiu ar ne. Jie pamanyt, kad visus tuos metus laukiau, bet kaip tik dabar nusprendžiau pasirodyti.

- Greičiausiai ji pati tai pasiūlytų.

- Liaukis.

- Mes jai gražinsime.

- Matai? - tarė Kalisa. - Net tu galvoji, kad siekiu pinigų. O pažįsti mane geriau nei kas nors kitas.

- Jai tikrai netrūktų kelių tūkstančių. Laikiniai! Kalisa išjungė naujienų svetainę ir atidavė draugei planšetę.

- Ne, ne ir dar kartą ne.

- Negali to ignoruoti.

- Stebėk mane.

Railis Elisas buvo susijaudinęs ir išsigandęs. Jis neseniai išplėtė aviacijos fabriką, pasirašė svarbią pardavimų sutartį, už milžinišką paskolą nusipirko komercinį pastatą ir jo kreditas pasiekė maksimalią ribą. Eliso oro bendrovė žengė į visiškai naują egzistencijos etapą.

- Tuoju pakelsiu jungiklį, - tarė jis Veidui Kormakui Sietle, su kuriuo kalbėjosi telefonu.

- Sveikinu, - tarė Veidas. Jam priklausė įmonė *Zoom Tac*, tiekianti didžiąją dalį dalių naujesiems E-22 lėktuvams.

Railis pakėlė jungiklį ir patalpą apšvietė lempos. Įsijungė kompiuteriai ir visi techniniai įrenginiai. Šimtas darbuotojų linksmi pasveikino vieni kitus.

Iš tiesų jis neįjungė visko vienu jungikliu. Stotyse dirbantys prižiūrėtojai ir meistrai įjungtas šviesas priėmė kaip ženklą pradėti. Buvo rugpjūčio šešioliktoji, aštuonios valandos ryto, pirmoji darbo naujoje vietoje diena.

Railis visiems pamojavo ir pasveikino nuo pakyls trečiame aukšte.

- Laikrodis pradėjo tikėti, - pasakė jis Veidui.

Jaudulys pamažu nurimo ir visų dėmesys nu-

krypo į užduotis.

- Dabar telieka panaikinti trukdžius tiekimo grandinėje, - tarė Veidas.

- Pagaliau atvyko pagal užsakymą pagamintos kniedės. Geros kokybės, iš lakštinio metalo. Ar gavai naujųjų dalių sertifikatus? - Railis tilteliu nuėjo į savo kabinetą, storos durys nepraleido triukšmo.

- Vaikinai tuo rūpinasi.

- Puiku, - jis susmuko kėdėje.

Naujas kabinetas buvo nedidelis ir praktiškas, su dideliais langais, atveriančiais gamyklos vaizdą. Gamybos ir pardavimo vadybininkų kabinetai buvo šalia, o įvairių skyrių prižiūrėtojai turėjo postus visoje gamyklos teritorijoje.

Iš įpročio po visų pastarųjų statybų Railis mėvėjo darbinės kelnes su kišenėmis, vilkėjo sportinius marškinėlius ir avėjo plienu kaustytus batus. Jis norėjo nusileisti laiptais ir prisijungti prie darbininkų, bet suprato, kad turėjo likti prie vairalazdės.

Įmonėje trijose pamainose dirbo daugiau kaip šimtas penkiasdešimt darbuotojų. Jiems reikėjo vadovo, o ne kolegos. Jis turėjo susikaupti į strateginius įmonės tikslus.

- Sėkmės, - palinkėjo Veidas....